

Lucija Radež: Kjer se prepirata dva tretji dobiček ima

Na lep sončen jesenski dan se veverica odpravi iskat kaj za pod zob, ko med drevjem zagleda nekaj velikega, rumenega in gladkega. Skoči z veje in si ogleduje, kaj je našla: „Kako lep košček sira, ta bo prava poslastica! Poleg tega bi bilo grdo od mene, če bi ga kar pustila samega globoko v gozdu, kjer mu nenehno grozi, da ga bo požrla kakšna zver.“ Zadovoljna sama s sabo ga že hoče odnesti, ko izza grma jezno prikoraka jež: „Hej, ti, tatica! Ta sir je moj!“ Veverica zgroženo odkimava: „Jaz? Tatica? To pa ne bo držalo, prva sem ga našla!“ Jež zaničljivo: „Phh, pa kaj še! Prvi sem ga našel in ga odložil prav tu! Kot da bi ga ti lahko našla pred mano, ko pa že cel dan garam, da si poiščem hrano, medtem ko ti cel dan samo brezskrbno plezaš in skačeš naokoli kakor kakšen zajec.“ Veverica užaljeno: „Jaz, pa zajec!? Zajec lahko samo sanja, da bi bil tako čeden in spreten kot jaz! Poleg tega pa, kar je na tleh, je od vseh!“ Jež zbadljivo: „Aja? Torej so tudi tvoji lešniki od vseh?“ „Vidiš, če bi tudi ti zakopal svoj sir, ti ga ne bi vzela,“ se ne da veverica.

Medtem, ko se tako prepirata, se kar od nikoder pri njiju pojavi lisica. Njene skrivnostne oči ošinejo sir, nato pa prilizjeno vpraša: „Kaj se pa tukaj dogaja, da je vajin prepir prineslo še tako globoko v gozd?“ Jež in veverica ji hitita drug čez drugega pripovedovati, kako je sir njegov in mu ga je oni drugi hotel vzeti. Lisica se zahihita kot otrok in povsem nedolžno reče: „Oh, pa saj je tale prepirček lažji od poletne sapice, sama bi ga lahko takoj pravično razsodila.“ „Kaj res? No, potem pa kar!“ sta vzkliknila veverica in jež. „Prav rada,“ je dejala lisica. „Ampak vesta, na prazen želodec ne bi mogla dovolj modro razmišljati ter pravično dosoditi. Najbolje bo, da mi vsak prinese nekaj svojih dobrot, kajti bolj kot bodo dobre, bolj mi bodo streznile glavo, da razsodim o vajinem prepiru.“

Tako sta veverica ter jež lisici šla hrano. Veverica je prinesla vse polno jagodičevja škrlatne barve, jež pa je na svojem hrbtu prinesel hruške, ki so se svetile kot pravo zlato. Lisica se je obliznila ter pojedla vse do zadnjega koščka. „Kaj si torej ugotovila?“ sta nestrpno spraševala jež in veverica. „Em, ugotovila sem, da sta mi popravila apetit,“ je zacmokala lisica. „Najbolj pravična razsodba pa se mi zdi, da je ... Ta!“ je lisica v enem samem skoku skočila do sira, ga zgrabila in kakor blisk hitro stekla, da se je samo rdeče zasvetilo, ko je njen kožuh obsijalo sonce. Med drevjem je skočila v temo in izginila tako hitro, kot se je tudi prikazala. Vsaka sled za njo pa se je izgubila kot igla v kupu sena.

Veverica in jež nista nikoli več slišala zanjo, pa tudi prepirala se nista več.

ŠOJA IN LIŠČKI

Globoko v gozdu je rasel mogočen hrast. V njegovi veliki krošnji si je šoja spletla gnezdo. Šoje imajo rad mir in tišino. Bila je jesen. Hrane je bilo vsepovsod dovolj. Šoja je nabirala želod, žir, različna semena in plodove. Vse kar je nabrala, je sproti pojedla. Da bi si nabrala zalogo za zimo, še pomislila ni. Kar odlašala je.

V prijetni tišini je sedela na veji visoko v krošnji starega hrasta. Mimo so prifrftali liščki, majhni gozdni ptički.

»Pozdravljena, šoja. Zima trka na vrata. Si že pripravila kaj zaloge hrane?« so jo spraševali liščki.

Šoja se ni zmenila zanje. Zletela je na drugo stran krošnje.

Čez nekaj dni so liščki spet prileteli mimo starega hrasta. Medtem si šoja še ni nabrala zalog hrane. Nič še ni skrila v votla drevesa in v gozdna tla.

Liščki so jo spet posvarili: »Vrane se zbirajo! Saj veš, znanilke zime so. Pohiti, naberi si gozdnih dobrot, dokler jih ne prekrije sneg!«

»Ah, kaj bi že danes nabirala! Ne vidite, da listje še ni čisto odpadlo. Časa imam še dovolj!« jim je odgovorila svojehlava šoja.

Proti večeru je zapihal severni veter. Pritisnil je hud mraz. Ponoči je začelo snežiti. Do jutra je sneg pobelil celotno pokrajino. Šoja se je predramila iz svojega razmišljanja in panično odletela še globlje v gozd, da bi našla kaj za pod zob. A ni našla veliko. Še za tisti dan je bilo bolj malo.

Nauk: Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.

Matija Škrget, 7. b

POVSOD JE LEPO, DOMA JE NAJLEPŠE

Maček Bob, stikljiv in hiter, je kot ponavadi preganjal miši vse do oreha nekaj stran od domače hiše.

Ker ga vse zmoti in ker vse vidi, je opazil drobni ptičji perešček, ki je padal z drevesa. Bob se ozre na drevo in na veji zagleda čudno žival. „Kdo si pa ti, ki imaš tako velike oči?“ „Lahko bi vedel, da sem sova. Slučajno sem prenočila na tem orehu, zdaj se pa vračam v širni gozd, kjer sem doma.“ Bob jo je vprašal: „Mi pokažeš svoj domek?“ „Bolje, da ne greš. V gozdu je temno, mrzlo, mokro. Jaz letim, ti boš pa tačke brusil,“ ga je poučila sova. Maček je trmasto vztrajal. Sova je letela, on pa je na vso moč tekkel za njo. Prišla sta v širni gozd in razkazala mu je svoj dom. Že se je začelo temniti, sova je opozorila mačka, da je treba domov.

Bob je bil premočen, zeblo ga je, bil je lačen. Zelo si je želel domov. Pa bi mu trda predla, da mu ni prišel na pomoč domači pes Runo. Runo je ugotovil, da mačka že ves dan ni doma. Šel je po mačkovi sledi in ga našel zgubljenega in prestrašenega v gozdu. Na hrbtu ga je odnesel domov. V trdi temi sta prišla domov in oba zatulila v luno: „Povsod je lepo, doma je najlepše.“

Anja Vene, 7. b

Tija Kastelic: KER SE PREPIRATA DVA TRETJI DOBIČEK IMA

Podlasica se sprla je doma, tako od doma
je odšla. Sprehajala se po gozdu je, ko
prihiti lisica mimo nje.

Obe zagledali kovanec sta rumeni,
lisica reče: „Oooo, tukaj moj kovanec je!”

Malo zlomljen je njen glas.

Podlasica se potegnila zase je
in rekla: „Jaz sem ga pozabila,
ko sem babici piškote nesla!”

Tako sta se za kovanec rumeni stepli. Mimo prišel je
velik medved
in videl je pretep.

Hitro pritekel je in spraševal.

Tako povedali sta, kaj se je godilo, medved vzela
kovanec je rumen
in si ga prilastil.

To lisici in podlasici ni prav bilo, iskali sta, a
nikjer več ga ni bilo. Tako obe sta resnico
povedali
in vsaka v svojo pot odšli.